

RAIVATKAA POIS KIVET

Kolme askelta seisoaksemme Israelin, Jumalan omaisuuskansan, rinnalla

Raamattu kehottaa meitä: “Raivatkaa autiomaahan Herralle tie! Tasoittakaa yli aron valtatie meidän Jumalallemme!” (Jes. 40:3). Jesajan kirjan 62. luvun 10. jae selventää vielä toista näkökohtaa, joka liittyy läheisesti Herran paluuseen. Meidät on kutsuttu valmistamaan tietä Jumalan kansalle:

Lähtekää, menkää ulos porteista, valmistakaa tie kansalle, valmistakaa, tasoittakaa valtatie, raivatkaa pois kivet, kohottakaa lippu merkiksi kansoille!

Jesaja 62:10

Alun perin tässä jakeessa kehoitetaan Jerusalemiin jäljelle jääneitä asukkaita valmistamaan tie Babylonian pakkosiirtolaisuudesta palaaville maanmiehille. Raamatun profetioissa voi kuitenkin tunnistaa aina useita kerrostumia ja eri merkityksiä. Niinpä Herra kehottaa tässä jakeessa myös meitä kristittyjä valmistamaan tietä Hänen kansalleen.

Ulkonaisesti Jumalan kansan paluu Israelin valtioon jatkuu ihmeen lailla, mutta Jumalan omaisuuskansan sisäistä valmistautumista varten tarvitaan vielä paljon. Tässä meidän tulee ja me voimme auttaa. Keskitymme tänään tärkeimpään tehtävään, jonka hoitamista Herra meiltä odottaa: *Raivatkaa pois kivet!* Jokainen tietää, että kivien raivaaminen on raskasta työtä. Mutta tällä kovalla työllä lasketaan vankka hengellinen perusta, joka tekee meistä jokaisesta kykeneviä seisomaan uskollisesti Israelin rinnalla tulevina aikoina. Haluan tänään mainita vain kolme tärkeää kiveä, jotka on helppo muistaa.

**Ensimmäinen raskas kivi, joka on raivattava pois:
tietämättömyys Jumalan valitun kansan kärsimyksistä**

Olen saksalainen. Se mitä tapahtui maassani, natsi-Saksassa, on suurin kivi. Mitä enemmän tajuan tuon ajanjakson tapahtumia ja mitä enemmän perehdyn niihin, sitä suurempi ja järkkymättömämpi näyttää tästä kivistä tulevan. Useimmat teistä voivat ehkä sanoa: Kiitos Herralle, tämän kiven kanssa minulla ei ole koskaan ollut mitään tekemistä. Tietyissä mielessä se onkin totta. Mutta sen, joka haluaa rakastaa enemmän Jeesusta ja Hänen kansaansa, täytyy perehtyä myös tähän kiveen. Silloin joudumme huomaamaan, että me kristityt olemme syyllisiä tämän kiven tavattoman suureen painoon.

Ehkä voin selittää asiaa henkilökohtaisella kokemuksella. Jo hyvin nuorena minulla oli tilaisuus nähdä dokumenttielokuva Hitlerin hirmutöistä, vaikka se sodan jälkeen olikin hyvin epätavallista. En ole milloinkaan unohtanut näkemääni, ja siitä lähtien olen aina hävennyt, että olen saksalainen. Minusta tuntui sietämättömältä selvittää itselleni juutalaisten kärsimystä ja kansamme suunnattoman suurta syyllisyyttä. Halusin iloita elämästä enkä tahtonut rasittaa sitä historiamme synkimmällä ja tuskallisimmalla jaksolla.

Pieni esimerkki lapsuudestani: Kotonani oli kallisarvoinen, taidokkaasti kaiverrettu hopearasia. Äitini säilytti siinä vadelmamakeisia, mikäli meillä niitä oli. Sisareni ja minä saimme kukin yhden makeisen palkaksi, kun olimme auttaneet puitten kantamisessa ja pinoamisessa talven varalle. Tiesin, että rasia oli Wolfen tädin perintöä, ja olin kuullut, että Wolfen tati oli juutalainen. Mutta minun täytyy tunnustaa, etten valitettavasti vuosikausiin kysellyt, mitä Wolfen tädille oli tapahtunut, enkä vaivautunut selvittämään mitään hänen elämästään. Käänsin katseeni muualle. Vaikka olin jo Mariasisar, kesti vielä vuosia, ennen kuin Herra lopultakin pystyi muuttamaan asenteeni. Tämä on tyypillinen esimerkki siitä, kuinka helposti meistä voi tulla syyllisiä. Tapaus osoitti minulle, etten ole parempi kuin natsihallituksen alaiset maanmieheni.

Useimmilla kansoilla oli tuohon aikaan samanlainen asenne juutalaisia kohtaan. He käänsivät katseensa pois. Ilmeisesti he tiesivät, mutta eivät halunneet tietää – he eivät halunneet sekaantua asiaan. Tätä kutsutaan puolueettomuudeksi. En tahdo millään tavoin pienentää meidän saksalaisten syyllisyyttä. Haluan vain selvittää, että me kaikki olemme huomaamattamme vaarassa luisua samaan, vaikka kuvittelisimmekin, ettei toki meille voisi koskaan käydä niin.

Meillä ei ole aihetta ihmetellä. Näin saattaa käydä, koska sydämemme on täynnä omia itsekkäitä pyyteitä. Menemme rosvojen käsiin joutuneen ohi niin kuin pappi ja leeviläinen vertauksessa laupiaasta samarialaisesta (Luuk.10:25-35). Rakkauden puute ja välinpitämättömyytemme ovat ensimmäinen suuri este Israelille. Jos tahdomme valmistaa tietä Jumalan kansalle, meillä täytyy olla edes halu tietää jotain juutalaisten tavattoman tuskallisesta kärsimyksestä kuluneen 2000 vuoden aikana. Tämä merkitsee sitä, että meidän täytyy varata itsellemme aikaa, aikaa lukea, aikaa kysellä, aikaa kuunnella – on kyse rakkaudesta. Me kristityt olemme loukanneet mitä syvimmin Jumalan rakastamaa omaisuuskansaa – nöyryyttäneet ja alentaneet, usein jopa vainonneet ja tappaneet juutalaisia hirvittävällä tavalla. Vain katuva, itkevä sydän voi löytää tien Jumalan kansan sydämeen. Vain silloin voimme auttaa kivien pois raivaamisessa, niin että heidän katseensa vapautuu tuntemaan Messiaan.

Toinen suuri kivi, joka meidän on raivattava pois: tietämättömyys synnin syvyydestä omassa sydämessämme

Kun oppii tuntemaan juutalaisia henkilökohtaisesti, kuulee heidän joskus sanovan: ”Tuo on todella hyvä ihminen.” He ovat kokeneet niin paljon vihaa, että jokainen, jonka taholta he kokevat jotain muuta, merkitsee heille toivonsädettä. Heistä on täysin

käsittämätöntä, että "Auschwitz" oli mahdollinen – että maassa, jonka asukkaista suurin osa oli kastettuja kristittyjä, suunniteltiin sellaisia hirmutekoja. Ei kukaan meistäkään pysty todella käsittämään, mitä tapahtui, sillä syvällä sydämessämme kuvittelemme sittenkin voivamme löytää jotain hyvää ihmisestä. Tämä osoittaa, että ajattelumme on pohjimmiltaan humanistista toiveajattelua. Kuitenkin jo Raamatun alkulehdillä sanotaan: "Ihmisen ajatukset ja teot ovat pahat nuoruudesta saakka" (1. Moos. 8:21). Roomalaiskirjeessä: "Ei ole ketään, joka tekee hyvää, ei ainoatakaan" (Room. 3:12). Paavali sanoo itsestään: "Tiedänhän, ettei minussa, nimittäin minun turmeltuneessa luonnossani, ole mitään hyvää" (Room. 7:18).

Tämä on totuus meistä ihmisistä. Silti monet juutalaisista ja meistä kristityistä elävät syvimmiltään idealistisissa kuvitelmissa, minkä vuoksi meidän on niin vaikeaa nähdä totuutta itsestämme ja muista. Idealismi saa meidät olettamaan, ettei mitään sellaista kuin Auschwitz voisi enää milloinkaan tapahtua. Uskon, ettei se toistukaan samalla tavalla kuin 60 vuotta sitten. Mutta olemmeko todella vakuuttuneita siitä, että ihmiskunta olisi kehittynyt viimeisten 60 vuoden aikana paremmaksi? Asianlaita näyttää olevan päinvastoin: nykyään Saatanasta on tullut alituinen, jopa pidetty seuralainen – lapsillekin.

Vaikka olin kuullut ja lukenut paljon Auschwitzista, oli matkani sinne yksi elämäni järkyttävimpiä kokemuksia. Siellä näkee pahuuden kuiluun. Halusin huutaa ääneen, mutta en voinut; halusin itkeä, mutta en voinut. En ole koskaan aikaisemmin ollut niin avuton enkä niin kyvytön reagoimaan kuin noina kahtena päivänä. Rukoilin pitkään, mutta taivas oli kuin suljettu. Jälkeenpäin Herra alkoi kuitenkin selittää minulle siitä jotakin – jotakin, minkä voimme löytää juutalaisten rukouskirjasta, psalmeista. Muistatte varmaan Jeesuksen huudon, psalmin sanat, Hänen riippuessaan ristillä: "*Eeli, Eeli, lama sabaktani?* Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut?" (Matt. 27:46; Ps. 22:2). Tähän huutoon sisältyy myös Auschwitzin syvin tuska, kuolinkamppailu.

Kysyin itseltäni: Jos tämä pahuus, kidutus, sadistinen julmuus – lyhyesti sanottuna: jos helvetti maan päällä on jo näin äärettömän kammottava, millainen se onkaan kerran ikuisuudessa? Jeesukselle helvetti on tosiasia. Hän ottaa sen vakavasti, aivan yhtä vakavasti kuin syntimme. Hän antoi henkensä puolestamme pelastaakseen meidät helvetiltä. Hän varoittaa meitä siitä – ei vain jumalatonta maailmaa vaan myös jokaista meistä. Helvetin syvyys vastaa synnin syvyyttä omassa sydämessämme. Mutta koska niin monet meistä kristityistä ovat idealisteja, on helvetistä tullut yksi epäsuosituimpia aiheita kirkoissamme ja yhteisöissämme. Siitä on tullut kristillisen maailman tabu. Siitä ei saisi puhua, muutoin ihmiset voisivat tuntea olonsa epämiellyttäväksi ja joutua pelon valtaan. Siitä huolimatta meidän täytyy kuulla Jeesuksen varoitus!

Viime vuonna kävin katsomassa Frankfurtissa näyttelyä Frankfurtin Auschwitz-oikeudenkäynnistä, josta oli kulunut 40 vuotta. Näyttely oli pantu esille silloiseen oikeussaliin. Siellä oli mahdollisuus kulkea kojulta toiselle ja tutustua pääsyytetyjä koskeviin sanomalehtiartikkeleihin ja valokuviin sekä lukea tai kuunnella otteita alkuperäisestä oikeudenkäynnistä.

Silloin törmäsin johonkin, mikä kosketti minua sydänjuuriani myöten. Jokaisessa kojussa oli mahdollisuus lukea syytetyistä laadittu selostus, jonka oli aikoinaan julkaissut Saksan suurin aikakauslehti Stern. Artikkelin otsikoitu joka kerta: "Murhaajat ovat

samanlaisia kuin sinä ja minä”. Rikolliset olivat aivan tavallisia ihmisiä, isiä, jotka huolehtivat perheistään. ”Murhaajat ovat samanlaisia kuin sinä ja minä”. Jokaisen meistä täytyy henkilökohtaisesti samastua tähän totuuteen, ettemme eksyisi ja ettei elämämme ja rukouksemme olisi lopulta vain teeskentelyä.

Ehkä monet teistä tuntevat Oswald Chambersin hartauskirjat. Hän painottaa muun muassa, että me kaikki olemme mahdollisia rikollisia. Jokainen meistä kykenee mihin tahansa. On ainoastaan Herran armoa, jos olemme kehittyneet myönteisesti. Ehkä saimme kasvaa hyvässä kodissa, meillä oli rukoileva isoäiti, hyvä opettaja tai meitä vilpittömästi rakastava ihminen ilmaantui juuri oikealla hetkellä elämäämme. Joka tapauksessa se ei koskaan johdu siitä, että olisimme luonnostamme hyviä ja muita parempia ihmisiä.

Meidän ei tarvitse pelätä sydämemme pohjattoman syntisyyden paljastumista. Herra on paras sielunhoitaja. Hän tietää, miten paljon voimme kestää. Hän tekee meissä työtään Pyhän Henkensä kautta ja antaa meille hellävaraisesti yhä enemmän valoa. Ja nähdessämme syntimme syvyyttä Hän antaa meidän nähdä entistä kirkkaampana Jeesuksen, väkevän Lunastajamme, Golgatan Voittajan, rakkauden. Siksi totuus ei saata meitä epätoivoon vaan päinvastoin, sydämemme täyttyy ilolla, rakkaudella ja suurella kiitollisuudella. Tämä on evankeliumia! Jeesus sanoo: ”Mutta joka saa anteeksi vähän, se myös rakastaa vähän” (Luuk. 7:47). Tämä merkitsee myös: joka saa paljon anteeksi, se rakastaa paljon. Oman läpeensä syntisen luonteeni tunteminen suo minulle sen etuoikeuden, että rakastan Jeesusta enemmän kuin koskaan ennen. Läheisessä yhteydessä Jeesukseen on jotain ihmeellistä: se painaa syntiseen olemukseeni yhä voimakkaammin jotain Jeesuksen olemuksesta; ei yhdellä kertaa vaan vähä vähältä. Tämä on yksinkertainen tie, onnellinen tie, jokainen voi kulkea sitä. Se maksaa minulle vain sen, että olen valmis ”putoamaan alas ylpeyteni tikapuilta” – Jeesuksen käsivarsille. Hinta ei ole todellakaan liian korkea.

Miten me muutamme on yksi äiti Basilean luetuimpia kirjoja. Se on käännetty 27 kielelle. Venäjältä saimme kristillisiä lehtiä, joissa oli kuukausittain julkaistu kaksi lukua tästä kirjasta. Eriyisen tärkeä on kirjan johdanto-osa, sillä se osoittaa meille selkeästi raamatulliset perusteet sille, miten voimme muuttua. Jos olemme valmiit näkemään totuuden itsestämme, vastaanottamaan yhä uudelleen Jeesuksen anteeksiannon ja kestävämmän uskon taistelussa, saamme kokea, että kallisarvoisin lahja, jonka taivas voi meille lahjoittaa, kasvaa sydämessämme: suurempi rakkaus Jeesukseen; rakkaus, joka on samanaikaisesti myös papillista rakkautta (vrt. 1. Piet. 2:9).

Tällaisella papillisella suhtautumistavalla voimme hengellisesti tukea Israelia, jotta Jumalan valittu kansa ei enää turvaisi ihmisiin, heidän mahdollisuuksiinsa ja apuunsa, vaan odottaisi apua yksin Herralta.

Raivatkaamme pois idealistis-kristillisestä ajatustavastamme johtuva este. Raivatkaamme tieltä ylpeytemme ja omavanhurskaudemme painava kivi. Silloin Jumala voi käyttää meitä, ja voimme jouduttaa prosessia, jossa Hänen omaisuuskansansa valmistautuu Messiaansa tuloa varten.

Kolmas ja viimeinen kivi, joka meidän on raivattava pois: tietämättömyys rakkaan Herramme kärsimyksestä

Kun tulemme uskoon ja löydämme Jeesuksen, koemme yleensä Hänen valtavaa rakkauttaan, paljon rukousvastauksia, parantumisia ja ehkä muita ihmeitä. Mutta sitten tulee aika, jolloin tärkeimmätkin pyyntömme tuntuvat jäävän vastausta vaille. Emme koe enää Jumalan läheisyyttä. Hän tuntuu kaukaiselta. Hän vaikenee. Kaikki on pimeää. Vain harvat kristityt saavat opastusta sellaisten aikojen varalta, vaikka se olisi hyvin tärkeää. Valmistautumattomina emme yleensä selviä ensimmäisestä uskon koetuksesta vaan masennumme. Monet pettyvät, turhautuvat ja kadottavat ensimmäisen rakkautensa, innostuksensa, uskonsa – joskus jopa kokonaan.

Sain kerran henkilökohtaisena sanana Herralta: "Autuas on se, joka ei loukkaannu minuun" (Matt. 11:6). Tähän päivään asti tämä sana on ollut minulle suureksi avuksi, jos on käynyt päinvastoin, mitä olin toivonut ja odottanut. Äiti Basilea on jättänyt meille omien pimeitten uskonteittensä hedelmänä syntyneen kallisarvoisen rukouksen. Se on auttanut jo monia ympäri maailman luottamaan Herraan myös yön pimeydessä:

Isäni, en ymmärrä Sinua, mutta luotan Sinuun.

Mitään elämässämme ei tavallisesti voi verrata siihen, mitä Israelin kansa on joutunut kärsimään. Jos tarkastelemme yhden ainoankin juutalaisen perheen historiaa, ymmärrämme, mistä on kysymys. Pahinta on se, että heidän kokemuksensa on täysin vastakkainen Raamatun antamalle kuvalle Jumalasta, että Jumala lopulta aina pelastaa hurskaan ja rankaisee jumalatonta. Holokaustissa kuitenkin murhattiin systemaattisesti niin jumalaapelkäävät kuin jumalattomat, puhumattakaan puolestatoista miljoonasta viattomasta lapsesta. Tämä johti usein asetettuun kysymykseen: Missä Jumala oli Auschwitzissa? Menneen vuoden tsunami on antanut ehkä muutamille meistä pienen aavistuksen kysymyksen kipeydestä, sillä myös siinä todettiin, ettei Herra varjellut lainkaan kaikkia uskovia.

Israelin täytyy kamppailla jatkuvasti sellaisten kysymysten kanssa. Yhtä selvästi kuin aikoinaan Saksassa olisi voitu tietää Hitlerin aikeista juutalaisia kohtaan, mekin voisimme tietää, millä juutalaisia uhataan tänään: – jos vain kiinnitämme huomion siihen, mitä arabit tiedotusvälineissään sanovat omilleen arabian kielellä sen sijaan, että uskomme mitä he vakuuttavat maailmalle englanniksi. Arabimaailma ei halua itsenäistä Palestiinan valtiota Israelin rinnalle – he haluavat koko alueesta "Palestiinan" ilman ainoatakaan juutalaista. Sen tähden arabien kartoilla ei ole Israelia. Muistamme natsiajalla käytetyn kauhean sanan *judenrein* (puhdas juutalaisista). Näin asian ydin on ilmaistu yhdellä sanalla. Jälleen on kysymys eloonjäämisestä.

Uskomme ja luotamme, että Herra seisoo lupaustensa takana eikä salli enää milloinkaan, että Hänen kansansa karkotettaisiin täydellisesti pois maastaan. Israelille se kuitenkin merkitsee yhä uutta, vaikeaa uskon koetusta.

Sitä enemmän meidän on kysyttävä itseltämme: Miten me voimme selviytyä *omista* uskon koetuksistamme? Muutoin emme milloinkaan kykene seisomaan uskollisesti Israelin rinnalla. Kysymys kuuluu: Miten saamme siihen tarvittavan voiman?

Yksi äiti Basilealle rakkaimpia Raamatun jakeita on Filippiäiskirjeen kolmannessa luvussa. Siinä apostoli Paavali kuvaa elämänohjelmansa (jakeet 7-14). Paavalin sydämessä palaa väkevä kaipuu: hän haluaisi tuntea Jeesuksen, tuntea Häntä enemmän ja syvemmin. Tärkein on jae 10: ”Minä tahdon tuntea Kristuksen ja hänen ylösnousemisensa voiman ja tulla hänen kaltaiseksi osallistamalla hänen kärsimyksiinsä ja kuolemaansa.”

Varmaan useimmat meistä odottavat, että kaipaus saada tuntea Jeesus ja Hänen ylösnousemisensa voima olisi hengellisesti suurinta ja arvokkainta. Paavali menee kuitenkin pitemmälle. Hän kaipaa itselleen vielä enemmän: osallistumista Hänen kärsimyksiinsä, jopa kuolemaan saakka. Tämä merkitsee sitä, että Jeesuksen ylösnousemusvoima tekee Paavalin kykeneväksi osallistumaan Jeesuksen kärsimykseen. Herramme ylösnousemuksen valtava lunastusvoima haluaa vaikuttaa meissä samaa ja nimenomaan tässä maailmanhistorian hetkessä, jossa nyt elämme. Tämä liittyy Jeesuksen Kristuksen morsiamen salaisuuteen; morsian rakastaa palavasti Herraa, niin kuin Laulujen laulussa kuvataan: ”Rakkaus on väkevä kuin kuolema ... Sen hehku on tulen hehku, sen liekki on Herran liekki. Suuret vedet eivät voi sitä sammuttaa, virran tulva ei vie sitä mukanaan” (Laul.I. 8:6,7).

Tarvitsemme tällaista rakkautta, muutoin emme kykene seisomaan Israelin rinnalla. Jeesuksen ylösnousemuksen ja voiton voima on takeena sille, että jokainen meistä voi löytää tämän rakkauden ja selviytyä voittajana uskon koetuksesta syvienkin kärsimysten keskellä. Mutta miten tämä toimii arjen elämässä?

Muutamia esimerkkejä: Jos meidät torjutaan Jeesuksen tähden, emmekä saa osaksemme odottamaamme rakkautta ja arvostusta; jos meitä nöyrytetään ja halvennetaan; jos meitä moititaan syyttä – ratkaisevaa on, samaistummeko silloin Herramme kärsimykseen. Häntä halveksittiin, Hänet hylättiin, Häntä nöyryytettiin. Silloin saamme rauhan ja koemme jopa salattua iloa, koska tällä tiellä olemme yhteydessä Häneen, jota rakastamme. Meidän ei tarvitse enää taistella oman maineemme puolesta. Morsian kuuluu Yljälleen ja seuraa Häntä askel askeleelta. Tämä oli äiti Basilean elämän salaisuus, josta hän kertoo omaelämäkerrassaan *Elämäni Jumalan yhteydessä*. Monta pientä sen suuntaista askelta valmistaa meitä suurempiin kärsimykseen, vieläpä silloinkin, jos se merkitsisi meille kerran vainoa tai jopa väkivaltaista kuolemaa.

Läpi vuosisatojen Israel on joutunut kärsimään sanomatonta häväistystä. Herran kansan kokema syvä halveksunta ja viha muistuttaa meitä kärsivästä Herran palvelijasta: ”Hyljeksitty hän oli, ihmisten torjuma ..., josta kaikki käänsivät katseensa pois. Halveksittu hän oli, me emme häntä minään pitäneet” (Jes. 53:3). Juutalaiset eivät ole milloinkaan löytäneet selitystä käsittämättömille kärsimyksilleen. Se jäi heille arvoitukseksi, jota kukaan ei osannut ratkaista. Mutta kaikki ratkeaa, kun he samaistuvat Messiaansa kärsimykseen. Jotta näin voisi tapahtua, meidän kristittyjen täytyy ensin samaistua Herramme kärsimykseen. Vain näin voimme osallistua ainutlaatuisen tapahtumaan: Israelin, kaikkein kauneimman morsiamen, syntymään.

Ilmestyskirjassa Herra osoittaa, mitä Hän odottaa morsiameltaan lopun aikana, ja kuvaa tien, jolla hän selviytyy voittajaksi kärsimyksissään: ”He voittivat hänet (Saatanan), Karitsan veri ja heidän todistuksensa toivat heille voiton. He eivät säästäneet henkeään vaan olivat valmiit kuolemaankin” (Ilm. 12:11).

Ensin mainitaan ”Karitsan veri”. Tästä syystä kirjallisuudessamme on niin paljon rukouksia ja lauluja, joissa ylistetään Karitsan verta taivaan suurimpana voimana taistelussa vihollisen ja helvetin voimia vastaan.

Toiseksi puhutaan ”heidän todistuksestaan”, joka tuo voiton Saatanasta. Tässä ei ole kysymys mistään helposta, pintapuolisesta todistamisesta. Tämä todistus maksaa paljon, se saattaa maksaa jopa henkemme. Kuulemme itsemurhaterroristeista, jotka kirjaimellisesti *vihaavat* kuolemaan asti. Tämän vastakohtana tulisi Jeesusta rakastavien *rakastaa* kuolemaan asti. Tämä on todellista jumalallista rakkautta; rakkautta, joka on valmis uhraamaan oman henkensä. Ilmestyskirjassa Jeesusta kutsutaan usein Jumalan Karitsaksi ja Häntä palvotaan teurastettuna Karitsana. Tämä kuvaus on ilmaisu Hänen itsensä uhraavasta rakkaudestaan. Karitsan morsiamessa täytyy näkyä jotakin Hänen olemuksestaan, rakkaudesta, joka voi kadottaa elämänsä.

Tunnen heikkouteni enkä voi lainkaan mennä takuuseen itsestäni. Ainoa takeeni on Jeesus ja Hänen ylösnousemuksensa valtava voittovoima, joka tulee täydelliseksi juuri heikkoudessamme (vrt. 2. Kor. 12:9). Israel on Jumalan esikoispoika (2. Moos. 4:22). Israelin morsian on Hänen ensi satonsa (Jer. 2:3). Kukaan meistä ei voi astua Jumalan kaupunkiin ilman Israelia, sillä Israelin kahdentoista sukukunnan nimet ovat kirjoitetut sen portteihin (Ilm. 21:12). Kun kuuntelee Jeesusta rakastavia messiaanisia juutalaisia, voi saada aavistuksen tämän morsiamen rakkaudesta ja palavuudesta. Ja me kristityt muista kansakunnista saamme olla mukana tässä prosessissa, jossa valmistuu morsian Israelista.

Elämme armonajan viime minuutteja. Käyttäkäämme hyväksemme nämä kallisarvoiset viimeiset minuutit – Herramme ja Jerusalemin tähden – jotta Herran kirkkaus voisi säteillä kauas, kaikille kansoille.

RUKOUS

Rakas Herramme Jeesus, tee meidät valmiiksi, että voimme osallistua kansaasi Israelia koskevaan ikuiseen rakkauden suunnitelmaasi. Tee meidät valmiiksi osallistumaan kärsimyksiisi. Tee meidät valmiiksi osallistumaan rakkaan omaisuuskansasi kärsimyksiin.

Kiitos, Herra, että saamme elää nyt ja kokea tämän erityisen pelastushistoriallisen hetken. Kiitos, että heikoin ja vähäisinkin meistä voi raivata pois raskaita kiviä. Kiitos, että heikoin meistä voi rakentaa tietä kansallesi. Kiitos Herra, että se on mahdollista, koska Sinä teet meidät siihen kykeneviksi.

Herra Jeesus, annamme itsemme kokonaan Sinun rakastaviin käsiisi, rakastavalle sydämellesi. Sinä olet uskomme alkaja ja täydelliseksi tekijä, Jumalan Karitsa korkeimmalla valtaistuimella, sydäntemme Ylkä ja kansasi Israelin kuningas. Aamen.

Mariasar Joelan puhe Eurooppa-konferenssissa, Uppsala, Ruotsi, heinäkuussa 2005

Muita S.Joela Krügerin lehtisiä suomeksi:

Missä on juutalaisten Kuningas? 16 sivua

Lähimmäisyys 16 sivua

Messiaan tähti 6 sivua

INRI – pilkasta kunniaan, Haaste seurakunnalle 12 sivua

Katso myös M. Basilea Schlink:

Muurin aukossa 24 sivua

Pyhillä paikoilla 276 sivua

Raamatun lainaukset Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkolliskokouksen vuonna 1992 käyttöön ottaman suomennoksen mukaan.

Tekijänoikeudet: Kirkon keskusrahasto.

© Verlag Evangelische Marienschwesternschaft e.V.,

toinen painos 2017, Darmstadt, Saksa

Suomessa: Evankeliset Mariasisaret, Lapinjärvi

www.mariasisaret.fi